

Hovedet ikke stilles paa samme Maade som Mændene, siger Mand. Mand anlægger Bibelens Maalstok paa Manden er Kvindens Hoved, ligesom Kristus er Menighedens Hoved; dette er et gudsmiddeligt Bud, men det er ogsaa en Naturlov. Kvinden er lykkeligst, naar hun er sin Mand underdanig; det som bringer hende Lykke, er at være ydmyg og saftmodig; og maaske at være ikke saa lidt at sig selv for sin Husbond og sine Børn. Desværre oplyser Provsten os om, hvad det bringer Mændene Lykke; man tør maaske modsættelsesvis slette, at det ikke er slige Opførelser fra Mandens Side, men at det derimod er Underkastelse og Lydighed fra Hustruens Side.

Det er en Tankegang, som minder om Provst Blochs Udtalelse om Landstinget i 1857 under Forhandlingerne om at give de unge Kvinder Myndighed. I samme Alder som Kvinden Provst Bloch sagde den Gang Kvindens Yndighed bestaar ikke i hendes Myndighed, men i den Lydighed, Kærlighed og Froskab, hvormed hun ved at underordne sig først sine Forældre og siden sin Mand. Trods hans Formaning til Kvinderne den Gang Myndighed men nu, to Menneskealder senere, forkyndes hans Læresætninger af Provst Penger, over hvis Hoved de Slægtelede Udvikling baalsaa synes at være gaaet sporløst hen. En saadan Tankegang kan altsaa virkeligt komme til Ord den Dag da Gubmeh moer der dog ikke gives mange Kvinder, men der ikke gives mange Mødre, som vil være enig med mig at det nu maa være paa høje Tid, vi Kvinder viser at saa langt ned staar vi nu heller ikke eller rettere sagt, saa langt ned ønsker vi ikke at staar. Med Hensyn til Formue, Gældsansvar, Skifte og Arv gaar Reglerne ud paa at give lige Rettigheder til Mand og Hustru, uden at dette hemmer Bevægelsesheden i Forretning og Huseførelse. De Regler som opstilles herfor, synes i det hele og store at fyldestgørelse Formaalet og at have bløst de praktiske Vanskeligheder paa tilfredsstillende Maade. Forlaget stiller Mand og Hustru lige med Hensyn til Retten til at sidde i uskiftede Bove og i Ægtefælles Død og udvidere den langstlevende Ægtefælles Arveret, ligesom det fastslaar, at ogsaa gifte Kvinder har Adgang til Næringsdrift. Og selv Det gamle Stridsspørgsmaal om særskilt eller samlet Beskatning af Ægtefælles Løvsforslaget paa en Maade, som haevder Ægestilling uden at anfægte Statens Indkomster. Det fastslaar at hver af Ægtefællerne kan blive sat i særskilt Skat, der ved sikres Hustruens mod, at Manden ved

at andlader Skattebetaling, kan overvære sin Hustru den kommunale Valgretshemmelighed. Han villet gaa til at paatore Staten det Tab, som det vilde bringe at have Fradrag for hver af Ægtefællernes og Skatteberegning efter det lavere Beløb i Stedet for efter det ene højere. Det foretræks det, at det samlede Beløb af begge Skatbeløb maa blive lavere, end om de beskattes under eet, og den derved fremkomne Forøgelse skal fordeles i forholdsmæssig mellem dem. Det kan enden, Sammenhæng nævnes, at Beregningen af Merindkomstskat efter de gældende Regler for Ægtefællerne under eet kan komme til at virke besynderligt Gifter to Personer sig, som hver har en vis Indtægt, kan dette, taget efter Reglerne, i medførelse, at hele den ens Indtægt beregnes som Merindtægt, skont de vilsammen ikke har mere end for, men jeg antager, at man kommer ud over ad Fortolkningens Vej. Isalt Fald, er det forhaabentlig, kun en midlertidig Foranstaltning, som vel ikke behøver at tages i Betragtning i dette Lovforslag, og vil blive rettet ved senere Lov. Ogsaa Reglerne om Ægteskabets Omstodelse og om Separation, og Skilsmisse betyder væsentlige Fremskridt. Alt det alt gives der vel nok lettere Adgang til Skilsmisse end hidtil, og navnlig mindre strenge Betingelser for paa ny at indgaa Ægteskab. Desuden gives der større Betryggelse ved Løjers Grad, at henlægges Afgørelser til Domstolene, og mindre at lade dem bero paa Bevilling. Dette Afsnit af Loven kan ikke siges at betyde et fremskridt for Kvinden mere end for Manden; den er her ikke Tale om Afskaffelse af sænkelige Forættigheder for Mændene, idet det er at ven daarlige Lovgivning, vel som Regell gaar mest ud over den svageste Part. En naturlig Følge af det borgerlige Ægteskab maa være, at man henlægger Mæglingen, der skal gaa forud for Separation og Skilsmisse, til en verdens Myndighed som foreslaaet i 1857. Det maa meget paaskønnes, at de 188 vbestemmer, at Retsmøder i Ægteskabssager skal foregaa for lukkede Døre. De Skilsmisseramaer, som i Udlandet foregaa for aabent Tæppe, frister ikke til Eiterling, og det er indr den Kamp, der har været føjst mod dette Lovforslag, er blevet paastaaet, at dets Gennemførelse vilde virke opløsende paa Ægteskabet, sætte Mand og Hustru op mod hinanden, og gøre begge Parter lige misfornøjede. Der er ikke mindste Grund til at tro paa disse uheldsværlende Spaadomme. Mange af Lovforslagets Regler, hele den Gruppe af Regler, som handler om Afgørelsen af Stridigheder